

[Einar Simonsen.]

Og Jakob Petersen slutter disse betragtninger med at sige følgende:

„Inden jeg slutter, vil jeg dog gerne sige dette, at en tættere befolkning er et gode, da det skaber liv og omsætning, men kunstigt at fremelske sådan noget kan være uhyre farligt. Det eneste, der er god grund til at holde fast ved, er udstykning, hvis den er forsvarlig, og udskiftning, hvis den er gavnlig, men lad os endelig i byerne blive fri for foretagender, der lever af tilskud eller går på pumperne.“

Jeg er ikke uenig med Jakob Petersen i denne hans bedømmelse af stillingen og vil om de to spørgsmål udstykning og udskiftning gerne sige følgende.

At udskiftning er gavnlig, ja aldeles nødvendig for et rationelt landbrug under danske driftsformer, er så indlysende, at enhver, selv en ikke-landmand, vil være i stand til at forstå det, og jeg vil i denne anledning gerne hos den højtærede landbrugsminister efterlyse, hvad det bliver til med jordfordelingsloven, som vi vedtog sidste år. Vi har ikke endnu dernede fået nogen føling med loven, og selvom jeg i og for sig ikke tror, at der i øjeblikket er stort at gøre, ville det dog være af betydning, at vi fik loven til at virke, så at vi gennem den praktiske anvendelse af den kunne se, om den ikke skulle trænge til betydelige ændringer, hvad jeg tror den gør; men det viser sig jo først rigtigt, når man kommer i nøjere kontakt med den.

Om udstykning er forsvarlig, som Jakob Petersen skriver, kan vel i almindelighed diskuteres, men her, hvor det gælder et mangesidet formål af så stor betydning, kan der ikke være nogen diskussion om forsvarligheden. Her kan kun tempoet diskuteres, og vi kan vist i denne sag blive enige om, at det vil være svært ønskeligt, om tempoet for udstykningen i de tyndt befolkede egne af Sønderjylland, jeg her har nævnt, kunne øges. Vi er da ved spørgsmålet: hvordan og hvorledes.

Må jeg først sige om sagen i almindelighed, at den kan fremmes under det motto, som det ærede medlem hr. Steen under behandlingen af et lovforslag forleden så rigtigt anførte, idet han sagde — jeg beder om tilfaldelse til et kort citat —:

„Jeg har den opfattelse ud fra en vurdering af vort lands samlede stilling, at hvis vi skal klare, hvad vi økonomisk og erhvervsmæssigt har foran os, bliver det nødvendigt, at vi indstiller os på, at nogle flere i dette folk skal være med i det nyt-

tige, produktive og værdiskabende arbejde, og nogle færre ansættes til at fordele og kontrollere.“

Se, disse ord kan vi sikkert allesammen underskrive. Så er det blot at få dem praktiseret, og her tror jeg, at vi er i den heldige situation for de spørgsmåls vedkommende, jeg her nævner, både jordfordelingsproblemet og udstykningsproblemet i særdeleshed, at man har apparatet. Vi har, om jeg så må sige, de institutioner, som er nødvendige for, at vi kan fremme dette arbejde. Jeg nævner blot de mange samvirkende institutioner, som kan tage sig af opgaven på det vanskelige område nede ved vor sydgrænse. Der er Det danske Hedeselskab, der er statens jordlovsudvalg, der er Landeværnet, og der er til slut vore sogne- og amtsråd, som vi heller ikke kan undvære, når det meget vigtige problem, som hedder vejproblemet, skal løses — og det er nødvendigt, at det løses. Vi kan altså koordinere kræfterne sådan, at vi her kan gøre en indsats, der netop tilsigter at realisere det, som jeg før citerede om, at flere og flere ansættes ved produktionen, uden at vi dermed får flere og flere ansat til at kontrollere og administrere.

Foruden de store grundforbedringsarbejder og kultiveringsarbejder, som skal til, og som jeg tror, vi magter indenfor de økonomiske rammer, der her er givet, er der to ting, der er en betingelse for, at arbejdet skal lykkes, og som kræver økonomisk støtte. Det er de to hovedbetingelser for en udstykning, der skal have værdi, og som der er virkelig stræk i, som man siger: elektrificeringen og navnlig vejspørgsmålet, og her vil jeg meget henstille til den højtærede — jeg ved ikke, om man må sige koordinationsminister for Sønderjylland, den højtærede kirkeminister, som i hvert fald, såvidt jeg forstår, skal være en slags kontaktmand mellem de organer, jeg her har nævnt, og ministeriet og statens myndigheder herinde, at han forsøger at skabe udvej for, at der kan gives en ekstra støtte til de formål, jeg her har nævnt, til elektrificeringen og navnlig til vejspørgsmålets løsning. Vi har før i Sønderjylland fået ekstra hjælp til den omfattende vejudbygning, som var nødvendig, og fået det til stort held for landsdelen. Men jeg kan ikke lade være med at tænke på, at sådan som vi nu har det, får vore sognekommuner — og det gælder ikke mindst kommunerne i Tønder amt — så små refusioner gennem de motorafgifter, som der nu er hjemmel for, at de ikke er i stand til at løse de problemer, jeg her omtaler, og skabe de nød-